

חידלו לשטות בציבור, תדברנה העובדות!

מאת ש. דובינר

הפרי הזה, מסוג גדול כולל בררה, יתן לפרדסן 100 לירות לטונה על העץ.

העובדות הן שהסוגים ה- גדולים 64, 80, 96, 112, כולל בררה, יתנו לפרדסן, כי עונה המסתיומת עתה, פחות מ-100 לירות לטונה על העץ.

יש לזכור שהאנשים האלה הם "המומחים" אשר צריכים, כביכול, לדעת את הכל אודות שיוק ההדרים.

אנשים אלה גרמו לכך, ש- המפעלים יהיו בטלים מעבודה, על ידי נתינת אינפורמציה מטעה לייצרני שימורי הפרי, לממשלה ולציבור.

הם גרמו להפסדים לפרדסנים, לייצרני השימורים ולממשלה ע"י סירוב למכור את האש- כוליות האלה לייצרני שימורי הפרי לתעשיית פלחי אשכוליות.

בזבוז כספי הפרדסנים

עכשיו הם מבזבזים אלפי לירות מכספי הפרדסנים כדי ל- פרסם סילוף גוסף של עובדה בקשר לשער הלירה הזול, בהשחאה בין האשכוליות המיו- צאות טריות לפלחי אשכוליות בקופסאות.

יש לצפות להצהרות מטעות נוספות ממועצת השימוק

נראה שהמועצה לשימוק פרי- דור לא תשאיר אבן על אבן בדרכה לסילוף העובדות ה- אמיתיות.

תוכלו לצפות לכל מיני אי- פורמציות מטעות, ולו גם על חשבון הייצור והיצוא של מדי- נת ישראל!

בינואר 1957 גשרו האש- כוליות מהעצים. הן לא נקטפו ולא נארו, כרגיל, כדי ליצוא, בגלל המחסור באניות.

בינואר 1957 פניתי לממשלה בהודעה, שייצרני שימורי הפרי חפצים לקנות את האשכוליות הגדולות, כולל הבררה.

100 לירות לטונה על העץ הוצע למועצה לשימוק פרי הדר

אמרת, שייצרני השימורים היו מוכנים לשלם 100 לירות לטונה על העץ, עבור אשכוליות טריות מהסוג הגדול: 64, 96, 112, כולל הבררה. בחודש פברואר סירבה המועצה לשימוק פרי הדר לקבל את הצעת ייצרני שימורי הפרי.

אמרת, שהסכום של 100 לירות לטונה על העץ, עבור האשכוליות הגדולות, כולל בר- רה, הריהו מחיר הוגן ומביא איתו ריחף לפרדסן כמו ייצוא האשכוליות הטריות.

המועצה לשימוק פרי הדר כתבה לממשלה, שההכנסה נטו לפרדסן, עבור האשכוליות האלה היא 140 לירות לטונה על העץ.

אחד מחברי המועצה לשימוק כתב, שההכנסה נטו לפרדסן, עבור האשכוליות האלה, היא 150 לירות לטונה על העץ.

מר פולני מפרדס סינדיקט אמר שההכנסה נטו לפרדסן עבור האשכוליות האלה היא 145 לירות לטונה על העץ.

עכשיו עדיין טוענת המועצה לשימוק, שהפרי הזה יתן לפר- דסן 131.340 לירות לטונה, ארוז טרי.

לאחרונה טען מר פולני ש-

(*) שני בסדרת 3 מאמרים.

הצגה מיוחדת לקרחים

מאחר שהקרחת היא סימן להשכלה והיות והמחזה החדש בתיאטרון "זירה" - "הזמרת בעלת הקרחת" - הוא, ללא ספק, מחזה לקהל משכיל, החליטה הנהלת התיאטרון לערוך הצגה מיוחדת לאותם מקוראי "העולם הזה" שיש להם קרחת מתקבלת על הדעת, כלומר - קרחת ברדיוס של 4 ס"מ לפחות שאין בה דעות. ההצגה המיוחדת תתקיים ביום ה' 20.6.57 בשעה 9 בערב. מספר הכרטיסים קטן בהרבה ממספר הקרחת ועל כן - כל הקודם זוכה.

כרטיס כניסה להצגה המיוחדת לקוראי "העולם הזה" בעלי קרחת ביום ה' 20.6.57 בשעה 9 בערב. לשימוש האישי של בעל הקרחת בלבד

כרטיס זה כחו יפה רק באם הוחתם בקופת תיאטרון "זירה", תל-אביב, רחוב ריינס 6, ליד ככר דיזנגוף, בשעות 11 עד 2 עד יום 20.6.57. במקרה שמספר המקומות באולם באותו ערב יהיה קטן ממספר מבקשי הכרטיסים, אין התיאטרון חייב לתת רשות כניסה לבעל התלוש.

שורה..... כסא..... חתימת הקופאית.....

במדיונה

דרכי אדם

עושה השלום

איכר אנגלי זקן, הרולד סטיל, זכה בי- שבועות האחרונים בפירסום עולמי. הע- תונים כתבו בהתפעלות על האיש אשר החליט לעזוב את אשתו ושלושת ילדיו, ולהצטרף לצי השלום היפאני. צי זה, ה- מאורגן על-ידי המועצה היפאנית נגד פצצות האטום והמימן, עומד להשיט מאות אורחים יפאניים בקיץ זה אל איזור הניסויים ה- אטומיים של ברטניה, כדי למחות בצורה זו נגד הסכנה שבפצצות האטום.

יתכן כי הרולד סטיל ימצא ביפאן חבר ישראלי לדיעה: את תושב יפו גבריאל סמו (29). העולם עדיין לא שמע על גבריאל, העתונות לא הרפיסה את תמונתו. למרות שרעיונותיו תואמים בדיוק את רעיונות ה- איכר האנגלי, איש לא הסתכל עליו בישראל כעל גבור האנושות.

כאשר הפאשיסטים אנסו את אמי מול עיניי, סיפר גבריאל במבטא בולגרי מובהק, "היא אמרה לי לפני מותה: בני, אתה צריך להביא את השלום לעולם." סיפורי הוועה מסמרי השערות של גבריאל על מה שעבר עליו בתקופת מלחמת העולם השנייה, עת אביו הקומוניסט נכלא בבית סוהר והוא נאלץ, לאחר מות אמו, לנדוד על פני כל ארצות אירופה המזרחית כמעט, מסבירים בנקל על שום מה רואה גבריאל בשלום את מטרת חייו.

מיד לאחר המלחמה חזר גבריאל גבה הקומה לבולגריה, התמנה למזכיר של ארגון נוער קומוניסטי, ראה בשירותו את המולדת הבולגרית את יעדו חייו. אולם כעבור שנים מספר הגיע למסקנה שעבודתו בבית הרושת לעורות אינה תואמת את הצחאה שהשאירה לו אמו. "ראשתי שהרוסים יותר גרועים מהנאצים, אז עליתי לישראל."

"ההיסטוריה לצדי!" בישראל, הס- תובב גבריאל חסר עבודה, חסר משפחה ו- חסר מקום מגורים קבוע. היה לו זמן למכביר להקדיש את עצמו למלחמה בעד השלום. "שלחתי מכתבים לכל המלכים של העולם והצעתי להם לערוך ועידה. רק המלכים מסוגלים לעשות שלום. הנשיאים וראשי הממשלות צריכים את המלחמה, כי בלי מלחמות לא יחיוקו אותם," הסביר את השקפתו היסודית.

אי היענותם של מלכי העולם לרעיו- נותיו של הרולד מיפו, המדבר שבע שפות והמחליף בכל שבוע את סוג הסחורה שהוא מציע לעובדים ושבים, לא יאשה אותו. "המלכים פחדו לענות לי. ראשי הממשלות שומרים עליהם." הוא פנה אל האו"ם. "ישבתי שנתיים וחברתי תכנית מפורטת, איך לעשות שלום. נתתי להדפיס את זה באנגלית ושלחתי לאו"ם. קיבלתי מכתב תשובה שהם קיבלו את התכנית שלי." מה הם פרטי התכנית, סירב גבריאל לענות: "זה סוד. האמרשלד ביקש ממני לא לספר."

כאשר שמע גבריאל על התכנית של צי השלום, הבין מיד כי מקומו על סיפון אחת האניות היפאניות. הוא מיהר למשרד הפנים, ביקש היתר יציאה, נתקל בסירוב לאחר שלא קיבל שחרור ממשרד הבטחון. הצירות היפאנית סרבה לתת לו ויזה, כל עוד אין בידו כרטיס טיסה. אולם גבריאל אינו מתיישב בקלות: "בקרב אני אעשה מגבית צבורית למען הנסיעה שלי ליפאן. אני לא רוצה עורה של הועד לסען השלום, אני יכול לעשות הכל לבד. אי אפשר ל- עצור אותי. ההיסטוריה לצדי!"

הירושה

רשימת עשירי ישראל עלולה להתארך בקרוב בשם נוסף. המועדום הם שמואל דרווי ואשתו, שניהם חברי משק אורים. דרווי, מסגר לפי מקצועו, נחבשר לא מכבר שאשתו ירשה מקרוב משפחה, שמת ביוון, סכום עגול בן מליון דולר. הנפטר, בעל חברת ספנות לשעבר, לא הכיר כלל את קרוביו בישראל, איש מהם לא ציפה לירושה האגדתית.

דרווי לא התרגש במיוחד. "הכסף עדיין איננו כאן," אמר. "אין טעם להקים מהומה טרם זמנה."

רכלני המשק התרגשו קצת יותר. אופטי- מיסטים תיכננו תכניות להרחבת המקום. פסימיסטים חששו שמשפחת דרווי תעבור העירה, או תצא לסיור בעולם. דרווי עצמו לא הגה כל תכנית בינתים, המשך בשקט בעבודתו במסגריה.

דרכי חיים

המצלמה הבזיקה

משמר השוטרים, אשר הוזעק בשעת בוקר מוקדמת ביום השי האחרון אל דירה ב- צפון תל-אביב, היה נבוך מאד. בחור ה- מדרגות היתה מהומה גדולה, שכנים הציצו מכל הדלתות, במסדרון הקומה השניה בקעו צעקות מחרידות של אשה. בתוך, בתוך חבורה של עשרה גברים, עמדה אשה עירו- מה כביום היחודה, כשהגברים מחזיקים בה בחזקה. אולם המשפחות היועוץ לא היה פגאי להת- בונן במחזה.

"מהר, מהר!" צעקו הגברים, "בפנים גמ- צא איש עם אקדח." השוטרים נכנסו לדירה, שלפו את אקדחיהם. בפנים, בחור מיטות בלתי מוצע, ניצב גבר חיוור ובידו אקדח. כשראה את השוטרים השמיט את אקדחו וזיהה את עצמו במקום. היה זה קצין מש- טרה, בן לאחת המשפחות היועוץ בעיר.

גבר שחום וממושקף, שהדריך את השוט- רים, צעק בחמת זעם: "הוא שכב עם אשתי, יש לי תמונות! יש לי הוכחות!"

גבר בחדר המיטות. היתה זו ה- מערכה האחרונה, אם כי לא הסופית, בט- מגדיה משפחתית שתחילתה לפני 20 שנה. אותה שנה בא לארץ לביקור רופא עינים ידוע מבגאדא. בביקורו הכיר הרופא בן ה- 37 צעירה צברית ויפה בת 18. היא באה מבית עני, היתה חסרת כל. הוא היה בעל שם ורכוש רב. כעבור זמן קצר נישאו ה- שניים.

רופא העינים רכש דירה להורי כלתו, סיי- דר אותם כהנות מכולת חוזר עם אשתו ה- חדשה לבגאדא, שם חי הנוג ברוחה כלכלית. עם הקמת מדינת ישראל והתגברות האנטי- שמיות בעיראק, עברה המשפחה ללונדון, על- תה לישראל לפני ארבע שנים.

בארץ רכשה המשפחה דירה בצפון תל- אביב, שם נולד בנה השני. אולם או גם התחילו הצרות בין הבעל ואשתו. "יום אחד גילתה לי אשתי שהיא חיה עם גברים אחר- רים," סיפר הבעל.

לאחר הידווי, נפרד הנוג. האב לקח את הילדים עמו, שיכן אותם בבית ירד. כעבור

יורש-מידינו שמואל דרווי בקיבוץ "אין לי עוד הכסף..."

זמן קצר חטפה אותם האם, נתפסה על-ידי המשטרה. הילדים הוחזרו לבסוף לידי האם, כשהפרשה כולה תלויה ועומדת בבירור מש- פטי. מאחר שלאשה היו תביעות רבות, להן לא הסכים הבעל, המשיך הנוג לחיות בנפ- רד, מבלי להתגרש. "כל רכושי היה רצונו על שמה," הסביר הבעל את הסיבה לשעור הדוחה. כדי לקבל גט, היה זקוק להוכחות ממשיות לבגידת אשתו. הוא החליט למצוא אותן בכל מחיר.

ביום חמישי האחרון, ניגש הבעל לפעולה. עם מספר עוזרים עקב אחרי אשתו, גילה כי היא מבלה בחברת גבר זר, עמו ביקרה בתחרות מלכת היופי. קרוב לשעה שלוש בלילה עלו השניים לדירת האשה. הבעל הוציק מיד שני רבנים, צלם וקבוצת צעירים, פרץ את דלת דירתו. מאחורי הדלת עמדה האשה עירומה, ניסתה לברוח החוצה. היא התחלקה ונפלה, נלכדה בברך המצלמה של מצלמת הצלם. כשניסה הבעל להיכנס לחדר המיטות, מצא אותו נעול וקול מכפנים שאג: "אם תיכנסו אירח בכס!" כססידרת התמונות בידו, המראה את